

Що насправді означає «жертвувати»?

Моя мати офіційно приєдналася до Церкви об'єднання в Сеулі 15 грудня 1955 року. Наступного ж року було зроблено невеликий, проте історичний перший крок, адже Церква об'єднання в місті Чунчон скликала перше публічне недільне богослужіння в районі Якса-дон. На ту пору мені вже виповнилося 14 років, я була молодою дівчиною, бо на початку 1956 року закінчила початкову школу Боне.

Одного яскравого сонячного дня мама сказала: «З'їздім-но до Сеула». Я не знала, чому ми туди їдемо, але пішла за нею. Тоді ми вперше зустрілися з Батьком Муном. Церква в Чонпадоні — невеликий двоповерховий дерев'яний будинок, що його корейський уряд відніс до категорії «власність ворога», адже будівля належала японцям під час окупації нашої країни. Споруда радше нагадувала дім, аніж церкву.

Я ввічливо привітала Батька Муна, а він привітався у відповідь.

— Хто ця дитина? — запитав він маму.

— Це моя дочка, — відповіла вона.

Із подивом Батько Мун дивився на мене, а тоді сказав моїй матері: «У вас така симпатична дочка». Тоді заплющив очі, ніби медитуючи, і запитав, як мене звати.

Я ввічливо відповіла: «Мене звати Хан Хак Джа».

Наче уражений чимось, Батько Мун тихенько почав промовляти до себе: «Хан Хак Джа народилася на корейській землі... Хан Хак Джа народилася на корейській землі... Хан Хак Джа народилася на

корейській землі». Тричі промовивши це, він заходився висловлювати вдячність Богові: «Ви послали таку чудову жінку на ім'я Хан Хак Джа, до Кореї. Дякую».

Моя мама здивувалася і подумала: «Чому це він тричі промовив ті самі слова про мою дочку?».

Тоді Батько Мун звернувся до мене так, немов просив зібрати всю свою рішучість: «Хан Хак Джа, у майбутньому ти маєш жертвувати собою».

«Так!» — відповіла я.

Коли ми поверталися потягом додому, я замислилася над словом «жертва». Слово, яке вжив Батько Мун, набуло іншого значення, ніж те, яке я знала з підручників. Він мав на увазі вищу жертву, благороднішу і повнішу. Важливо, що ви жертвуєте, але значно важливіше, чому ви це робите.

Під ритмічне стукотіння коліс потяга я дивилася у вікно і розмірковувала над словами Батька Муна. Я думала про те, заради чого мені доведеться жертвувати собою. Відтоді слово «жертва» закарбувалося в моїй душі. Коли згадую ті часи як людина, котра покликана жити як Матір миру, то усвідомлюю, що згодом це слово стало моїм другим іменем.